

POLICIE SEVER

JAN KUČERA

Jan Kučera

POLICIE SEVER

Copyright

Autor: Jan Kučera

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

1. elektronické vydání

Praha, 2017

ISBN:

978-80-7512-780-8 (ePub)

978-80-7512-781-5 (mobipocket)

978-80-7512-782-2 (pdf)

POLICIE SEVER..... 2

ÚVOD	5
1/ DEGRADACE NA GIPS	7
2/ NÁSTUP A ZTRÁTA KRAVATY	11
3/ SEZNÁMENÍ S KOLEKTIVEM	15
4/ POSLEDNÍ KAPKA A JSEM VOLNÝ	20
5/ KDO JE VÍC - STRÁŽNÍK, NEBO POLICISTA?	23
6/ ZNÁSILNĚNÍ	26
7/ DALŠÍ TAHY NAŠÍ ŠACHOVÉ PARTIE	29
8/ ÚTOK BÍLÝMI NA KLÍČOVÉ ČERNÉ FIGURKY	32
9/ KONEČNĚ POMOCNÁ RUKA.....	36
10/ SOUKROMÁ STŘELNICE	38
11/ VEČEŘE.....	43
12/ PRVNÍ A POSLEDNÍ PORADA V MÉ KANCELÁŘI	47
13/ DÁMSKÁ HLÍDKA	50
14/ PORADA VE SRUBU	56
15/ NEČEKANÝ ÚTOK NAŠICH PROTIVNÍKŮ	59
16/ HODINA „PRAVDY“	63
17/ NÁVŠTĚVA Z PRAHY	69
18/ OBDOBÍ KLIDU.....	76
19/ POSLEDNÍ POKUS O ŠACH	82
20/ ŠACHOVÁ PARTIE KONČÍ MATEM	87
DOSLOV.....	90
OD STEJNÉHO AUTORA JSME JIŽ VYDALI:	91
UPOUTÁVKA NA DALŠÍ KNIHU:.....	92

Úvod

Nejmladší plukovník z GIBS (Generální inspekce bezpečnostních sborů) přišel na vedení s novinkou. Infiltrovat pracovníka GIBS do kolektivu, kde působí policista či policisté podezřelí ze závažné trestné činnosti.

Jeho šéfové, ale měli raději klídek a dobré výsledky svědčící o nízkém procentu černých ovcí v policejním sboru, protože jen tyto výsledky jim přinášely vysoké finanční odměny, naději na vyšší posty, generálské hodnosti a mimořádné důchody.

Proto měli obavy z dravého kolegy a vymysleli si plán o vlkovi, který se nažere, a koze, která zůstane celá.

V jednom příhraničním městečku museli pracovníci GIBS rozprášit celé oddělení Policie ČR. Většina včetně šéfa šla do vyšetřovací vazby a čekala na soud, jeden byl postaven mimo službu a byl stíhán na svobodě. Na místě zůstal jen jeden policista, který vše pomohl odhalit a také proti všem svědčil.

Bylo nutné okamžitě znovu postavit a obnovit službu celé policejní součásti, protože okolní oddělení policie pracovala i za ni. Dál bylo nutné chránit korunního svědka celého případu, jediného zbylého policistu, protože propletenec vazeb a vztahů v městečku prorostl za léta do policie i do podnikatelských kruhů, a hlavně směrem k podezřelému a nelegálnímu podnikání, o radnici a městské policii ani nemluvě.

Všem šlo o jediné, rychle zbohatnout a udržet si v městečku moc co nejdéle. Kde ale rychle vzít deset či dvanáct policistů po škole s nějakou praxí, kteří by až tak moc na svém stávajícím útvaru nechyběli. No, jediné tam, kde se jich představení moc rádi zbaví. No, to bude ale parta.

Pověřili z kraje okresního náčelníka, aby ve svém okrese a i v sousedních okresech posbíral nežádoucí policisty, kterých se jejich představení rádi zbaví. Nemakačenkové, lidé nepohodlní neustálým uplatňováním svých práv, příliš aktivní odboroví předáci, podezřelí z trestné činnosti, která jim ale nejde dokázat, neschopní protekční synkové otců, co jsou již v důchodu, a nakonec i policistky, které svou krásou rozvrací rodiny svých představených, kteří jsou tak zaslepeni svou podřízenou, že si ještě neuvědomili, jakou mají jejich manželky moc a jaké mají u policie páky, aby si je ohlídal.

No a této sešlosti, která nebude vědět, kam dřív skočit, by měl velet náš příliš iniciativní plukovník. To by šlo, jen ta hodnost je na zamýšlenou funkci moc vysoká, a tak z něj uděláme, co? Kapitána, to mu bude stačit.

1/ DEGRADACE NA GIPS

Co jsem čekal? Vše možné, ale toto řešení? To mne nenapadlo, že mne pověří vyzkoušením mého nápadu osobně a v praxi. Dostal jsem nový služební průkaz i nový osobní svazek se jmenováním do funkce s tím, že pokud se můj nápad neosvědčí, mohu na této „faře“ také dosloužit až do penze.

Ale co, já jsem měl životní výzvy vždy rád a toto je snad ta největší výzva v mém životě, tak jdu do toho. Nejdřív jsem zamířil do výdejny, abych si koupil novou uniformu vzor 15, na níž se konečně po pětadvaceti letech objevily pro důstojníky zlaté doplňky jako hvězdy na výložkách, knoflíky a i státní znak na všech čepicích, jako to má celý svět. Nakonec jsem si vzal i zlatou sponu na kravatu. Jen brigádýrku ještě neměli, místo ní mi dali již dávno pro policisty zapomenutou lodičku a nový zlatý státní znak na starou brigádýrku.

Nasázel jsem si na výložky po čtyřech zlatých hvězdách, představil jsem si, že jsem o pár let mladší, a odjel domů. Když mne přítelkyně viděla v uniformě, zaujala ji záplava nových zlatých doplňků na mém saku a ptala se, zda mne zase nepovýšili. Když se dozvěděla, že naopak, a navíc, že jsem přeložen, hledala mé nové působíště na mapě. Po chvíli jej našla a já tušil, že dnes večer biftek nebude, maximálně sekaná, a ještě studená.

Zásahovka a vozidlo GIBSu.

Na ústředí jsem už nešel a rychle jsem si zajistil v mém budoucím působišti ubytování. Potom jsem jel na krajskou expozituru GIBS a ujistil se, že mne tam nikdo nezná. Naposledy jsem se jel představit okresnímu řediteli Policie ČR.

Bylo na něm vidět, že slouží celý život a má už jen pár let do penze, dlouho si mne prohlížel a pak mi sdělil, že kvalitnější lidi pro mne se mu nepodařilo sehnat, a když jsme se posadili, šeptem

mne žádal, abych byl hodný na jeho bývalou tiskovou mluvčí Jitku. Ona za přeložení nemůže, vše má na svědomí jeho vlivná manželka, která se dozvěděla o jejich poměru. Dobře ví, že ze strany dívky to žádná velká láska nebyla, a tak jí jako plukovník a její představený sliboval hory doly, aby si udržel její přízeň. Přesto se našel nějaký nepřejícník, který manželce vše za tepla donesl. Nemohl jinak a musel ji ihned přeložit. Jeho smutek byl pochopitelný a vypadalo to, že se loučí s posledním milostným dobrodružstvím svého života. Jako penzista bez jakéhokoli vlivu už žádnou mladou ženu nezaujme. Bylo mi ho trochu líto, ale čas nikdo nezastaví a musel s takovým koncem svého dobrodružství počítat. Myslím, že ze všeho nakonec vyšel dost lacino.

Vše jsem hned pochopil a začal jsem se na tu partu „vyděděnců“ docela těšit. Nabídl mi několik variant ubytování, ale já jsem si vybral to poslední. V domku u bývalého kolegy, nyní důchodce, na samotě za městečkem. Budu tam mít klídek a navíc neocenitelný zdroj informací o místních lidech.

Až tady mimo Prahu jsem si uvědomil, že přichází jaro. Aprílový měsíc střídal teplé slunné dny s deštěm a ochlazením. Když jsem vstoupil do krásného srubu obklopeného ze tří stran lesem, v kamnech praskal oheň a všude okolo se rozlévalo příjemné teplo opravdového domova. U kamen se protahoval černý kocourek a mne přišel přivítat majitelův pejsek, který mrskal ocáskem jako takovou malou šavličkou.

S majitelem jsme si podali ruce jako staří přátelé a představili se. Mirek nalil dva panáčky kořalky a přiťukli jsme si na tykání, jsme přeci kolegové, ne? Pak mi udělal dobrou kávu a chvíli vykládal o sobě. Jak v tomto kraji sloužil celý život, před pár lety byl mým předchůdcem a velel oddělení policie v našem městečku.